Tarkus se, et keigist lahkud,
Mis wõib süddant wõrguta,
Selle sõbrusse eest kohkud
Mis wõib usko nõrguta.
Tarkus on, et ikka mõtled
Ennast majalisseks siin,
Nõuad, sõwid, teed ja ütled,
Kust saad rahho, — lõppeb piin.

(Järg jääb tullewaks aastaks.)

Aeg.

Ilma aeg on arwamatta
Surrelikkul ilma sees,
Taewa ruum on märamatta,
Lihhalikko silma ees.
Kes siin loeb silma-pilgud,
Ehk nääb wiimsed tähhe wilgud?

Aeg on kallis, aeg on kassin,
Prugi tedda targaste,
Olle kermas, hõlas, ussin,
Pea waimo erguste;
Sest so kümmekonna aastad,
Silma-pilgud ärra laastwad.

Aeg on kallis, aeg on kassin,
Kaub käest jo peagi,
Tööst ja murrest olles wässin
Sedda märka, teagi,
Kuida ello rõõm ja illo
Mõda läind, et tunned willo.

Aeg on kallis, aeg on pühha.
Pühhitse ja parranda,
Maitse maggusat ja wihha,
Hinge head ka warranda:
Aega mõda meie ello
Uendades näitko illo.

Aeg on kallis, keik on kassin,
Pea-toidust korjates,
Kes nüüd jõuab olla ussin
Nõuastades, orjates:
Se wast letab ommast tööst
Keik, mis siggib maast ja weest.

Aeg on uus, aeg on wanna,
Sedda nääd jo silmaga,